

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

і Вісник Христової Епіфанії

ВЕСНА 2003
A.D. 2003 – A.M. 6132

№ 28

З М І С Т

ОСТАННІ СПОРІДНЕНІ ДІЇ
ІЛЛІ ТА ЄЛИСЕЯ 18

Вдарення Йордану 19

Праця вдарення 20

Розділення вод 22

Закиди 23

За Йорданом 24

Ходіння та розмови 26

Огняний віз 30

«І коли [Агнець] сьому печатку розкрив ...». «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного ... Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє ...: »Ще раз захитаю не тільки землею, але й небом« ... Отож ми, що приймаємо Царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». «Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, ... й набув вічне відкуплення».

— Об. 8:1; Євр. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

ОСТАННІ СПОРІДНЕНІ ДІЇ ІЛЛІ ТА ЄЛИСЕЯ

(Еп. Т. 3, 2 розд.; 2 Цар. 2:8–14)

ЗА ОСТАННІ РОКИ люд Господній чув про великі речі стосовно останніх досвідчень Пророків Іллі та Єлисея. «Той раб» писав і говорив дуже багато про це, як і про інші предмети, під час останніх шістнадцяти місяців свого життя. Так перед, як і після його переміни люд Господа вів дискусії на цю тему. Автор також брав участь в цих дискусіях. Щоб відкинути наше розуміння цього предмету, вийшли з друку дві сильні атаки, спрямовані проти нього, одна від Й.Ф. Рутерфорда в «Вартовій Башті» за 15 лютого 1918, а друга від Ф.Г. МакГі. Ця остання з'явилася під назвою «Важливий Лист до Всіх Братів», а була розповсюджена і підтверджена Комітетом Пасторальної Біблійної Інституції в Бюлетені Комітету за вересень. Хоча

представлений там погляд є поглядом Ф.Г. МакГі, то, однак, він також є поглядом Комітету проти тлумачення автора. Ці дві публічні атаки з двох точок погляду цілком виправдовують нас, щоб підняти дискусію над цим предметом і закликають нас до цього. Згідно з цим буде здійснене детальне вияснення разом з відповідями на їхні закиди, які збиватимуть їхні погляди. Зробимо ми це в дусі любові для блага всього люду Господнього.

(2) Перед тим, як ми приступимо до подробиць, подамо кілька вступних зауважень, які будуть нам потрібні. Тому що цей предмет має біблійний, образний і пророчий характер, то при дослідженні буде для нас корисно, якщо ми запам'ятаємо певні засади.

(3) По-перше — жодне Писання не може бути зрозуміле раніше, аніж на це прийде відповідний час: не дивлячись на те, як високо вченим, посвяченим або дуже привілейованим в службі від Господа хтось не був би, то, однак для нього неможливо зрозуміти будь-якого Писання перед відповідним часом, тому що Господь відкриває його печаті (Об. 5:2–7; 6:1 і т.д.).

(4) По-друге — пророцтва й образи звичайно не є ясно зрозумілі перед їх виконанням.

(5) По-третє — пророцтво чи образ, пов'язані з пробою характеру, не можуть бути зрозумілі раніше, аж така проба прийде.

(6) Причина такого порядку речей дуже очевидна. Якби ясно зрозуміння якогось пророцтва чи типу було дане перед його виконанням, то це перешкоджало б Господньому заміру зробити з цього досвідчення через випробування. Власне, по цій причині Господь не дозволив, щоб «той Раб» ясно зрозумів антитипичні деталі останніх споріднених досвідчень Іллі та Єлисея. Те, що він цього ясно не розумів, видно з його праць і проповідей на цю тему, як напр. Z 1915, 258; 1916, 3, 38, 263. В усіх цих статтях він ясно виражається, але у вигляді припущення, стосовно різних частин обговорюваного

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА і Вісник Христової Епіфанії

ISSN 1641–1455

Незалежний релігійний часопис, видаваний
Світським Місійним Рухом «ЕПІФАНІЯ»
4 рази в році (зима, весна, літо, осінь)

Редактор:

Bernard Hedman
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:

Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Адреса для перепіски:

79071 м. Львів
3-Скнилівський провулок 9

Інша публікація:

Біблейское Знамя и Вестник Христового Царства

Видання на іноземних мовах:

англійська, датська, французька, німецька, польська,
португальська, тамільська, малайлам, каннада

Часопис вільний від впливу яких-небудь визнань, партій, організацій і людських вірувань, зв'язаний з Богом в тій мірі, в якій розуміє Його Слово. Він видається для:

- оборони Парусійної Правди, подаваної Господом за посередництвом «того Раба», як підстави всілякого дальшого розвитку Правди;
- оборони заряджень, статуту і заповіту, також поданих Господом за посередництвом «того Раба»;
- представлення, а також оборони Правди епіфанічно-базилейської, яка розвивається, і становить своєчасний харч для люду Господнього, згідно з Його волею.

Теперішня Правда буде висилатись безплатно тим, котрі про це попросять.

предмету, бо він часто виражав своє переконання, що деталі цього не можуть бути зрозумілі перед їх виповненням; але Господь вживав його, щоб він подав достатню кількість світла на цю тему в загальному. Тому те, що ми отримали від нього на цю тему, достатньо ясне для нас, щоб бачити виконані деталі, яких не можна було бачити перед виконанням і пов'язаним з цим випробуванням. Це не є принизливим для нашого улюбленого Пастора, що він не був у стані бачити всіх цих ще невиконаних деталей. Нас скоріше дивує те, що він був у стані стільки бачити перед випробуванням, пов'язаним з їх виконанням, щоб покірних, які приймають його думки, засади й пояснення, зробити здібними вдивитися в ясні деталі від часу їх виконання. Ми віримо, що за допомогою «Того Раба» Господь дав нам зрозуміти те, що стосується цих виконаних тепер деталей і тому нам приємно представити це братам і сестрам в зв'язку з надісланими до нас проханнями, а також перед лицем атаків здійснених братами Й.Ф. Рутерфордом та Ф.Г. МакГі як особливими представниками двох груп братів. То це також є вказівкою, щоб ці погляди тепер були надруковані і представлені перед Церквою.

ВДАРЕННЯ ЙОРДАНУ

(7) Почнемо від ударення Йордану. Згідно з нашим розумінням антитипичне перше вдарення Йордану відбулося між осінню 1914 та осінню 1916 рр. Це погоджується з заявою «того Раба» в Z 1916, 39, 2 кол., де ми читаємо: «„Чи ти думаєш, що це (вдарення Йордану) ще не настало?“ міг би хтось подумати. Ми думаємо, що це ще не настало в своїй *повноті*. „Чи ти думаєш, що Фотодрама Створення мала в цьому свій уділ?“. Ми не знаємо, *але думаємо, що буде щось більше; ми не говоримо цього настійливо*». З вищенаведеної цитати ми бачимо, що «той Раб» бл. Нового Року 1916 вірив і писав, що вдарення Йордану вже на той час відбувалося, а також думав, що воно може ще збільшитися. Той факт, що перше вдарення Йордану було в процесі від осені 1914 року, є виразно показаний в Z 1915, 286, 2 кол., 4 абз. (порівн. з 3 абз.): «незнеохочені Дослідники Святого Письма поступають далі, так як Ілля з Єлисеєм ішли після переходу Йордану. Вони не

прямували до якоїсь особливої дати, так як Ілля не був направлений, щоб іти до якогось іншого місця». Уважно порівняймо тип і події цього періоду і побачимо, чи не є вони гармонійними з нашою думкою.

(8) Згідно з думкою «того Раба» Йордан зображує народи, які підлягають вироку осуду, оскільки слово Йордан означає «осуджений» або «засуджений», а води в біблійних символах зображують народи в їх організованому стані (Об. 17:15). Ми свідомо говоримо «народи в їх *організованих* становищах», бо це властиве значення слова «народи» в множині. Тому ми розуміємо, що цей уривок відноситься до народів з точки зору їх політичних, релігійних, фінансових та промислових аспектів. Тому під словом «Йордан» слід розуміти: володарів, духовенство, аристократію, вождів робітничого класу та їхніх оборонців. Народи, організовані в цих чотирьох спорідненнях, повинні були отримати сувору догану й бути піддані вироку засудження через антитипичного Іллю; цей докір є першою, а вирок другою й останньою частиною того, що означає вдарення Йордану. Ми віримо, що далі це стане яснішим.

(9) Для підсилення думки «того Раба», що плащ Іллі був символом його влади як Божого Пророка до Ізраїлю, цитуємо факт, що слово, перекладене на плащ (*аддарет* — відрізняється від слова, яке означає шати), подає думку про знаки честі, влади й пишноти. Згідно з поясненням анти типу братом Расселом плащ зображує Божественну владу антитипичного Іллі, яка надає йому право бути мовним знаряддям Господа до антитипичного Духовного Ізраїлю; це докладне пояснення. В розбиранні деяких елементів цієї влади він між іншими показав, що це охоплювало собою: уповноваження, Правду й фінансову владу. Коли ми виразно розважуємо вислів «влада даюча право бути Божим Пророком», то знаходимо, що така влада має сім наступних речей: (1) Божественне уповноваження, тобто сплодження від Св. Духа; (2) уповноваження через Церкву, тобто визнання цієї послуги й слуг; (3) Правду; (4) контроль над ділом Правди, яку посідала Церква й уживала через свого представника «того Раба», (5) контроль над літературою Правди, за посередництвом якої

висилалося післанництво; (6) контролювання провідників послуг, тобто Розповсюджувачів, Пілігримів, Добровольців, праці з Фотодрамою й праці видавництва писаної літератури; і (7) контроль над фінансовими можливостями, потрібними для провадження справи. Трохи застановившись над цим, ми зауважимо, що влада Церкви як мовного знаряддя Божого до номінального Духовного Ізраїлю складалася з цих семи речей. Ця справа на стільки ясна, що для тих, які добре ознайомлені зі Словом Божим і рухом Жнива, немає потреби в подальшій дискусії.

(10) Подібно, як символічним був плащ, так і згорнення його є символічним. Воно зображувало б поєднання і зосередження всіх цих семи речей з метою послугування ними, що означає, що люд Господа як Нове Створіння, визнаючи службу та її знаряддя, вживав би всі Правди, контроль над працею, літературу, галузі послуг та фінансові можливості, необхідні і придатні для публічної праці у вдаренні Йордану; але це виключило б всі елементи влади в руках Господа, які не були б потрібні, ані непридатні для такої праці. Стосовно цього ми наведемо Z 1916, 5, 1 кол., 5 абз.: «Може бути, що в цьому випадку фінансова влада була репрезентована в плащі Іллі чи в чомусь іншому. Почекаємо, й побачимо, *а водночас стараємось утримати галузі всіх напрямків праці в доброму стані*, щоб бути готовими до вдарення у відповідний момент». Також в Z 1916, 263, 2 кол., 4 абз. читаємо: «Що буде антитипом згорнення плаща Іллі, який символізує його владу, і скільки часу займе *таке* [згорнення плаща Іллі] *зосередження сил* з метою вдарення, ми не знаємо».

(11) Коли приглядаємося до публічної служби під час вищезгаданих років, то бачимо, що Нові Створіння з уповноваження Церкви прислуговували тими Пrawdами, які виявляли погані вчинки різних народів у їхньому вищезгаданому організованому стані Християнства, поділеному на чотири групи. Ми знаходимо, що весь необхідний контроль над працею, який був придатний для цього в його публічних аспектах, був під керівництвом «того Раба» поєднаний та зосереджений в цій праці, що зображене в згор-

ненні плаща Іллі. Вся література, яка була придатна до виявлення злої діяльності тих, котрі стверджували, що вони виконують свою владу з Божественного уповноваження, і всі галузі служби, які розповсюджували цю літературу, були вжиті. Наприклад 4 Том спеціально використовувався в руках розповсюджувачів; руками армії Добровольців розповсюджувалися різні брошури, такі як «Світ в Огні», «Утиск Народів Попередить Армагеддон», «Фальш Висвячення Духовенства», «Чому Фінанси Тремтять?», «Вилікування Суспільного Стану Умов Понад Людські Сили» і т.д... Під час Світової Війни представлялася Фотодрама через її працівників, яка була так приготована, що її представлення виявилось результативним у вдаренні Йордану завдяки своєму змісту. Те саме стосується публікації проповідей в тисячах різних часописів. Додатково публічні виклади, як і приватні розмови на тему таких предметів, як: «Битва Армагеддону», «Світ в Огні», «Що Буде Після Війни?», «Повалення Царства Сатани», «Війна в Пророцтвах» і т.д., були на той час на порядку денному. На кінець, всі гроші, які лише могли бути тоді здобуті для публічної праці, пливли до своєї відповідної галузі послуги. Таким чином поєднання та зосередження семи чинників влади Церкви з метою вдарення сталося між осінню 1914 та осінню 1916. Між згорненням плаща для вдарення й таким поєднанням та зосередженням тих семи влад з метою докору та оголошення вироку, осуду (засудження) антитипічного Йордану є повне. І це показує, що ми праві в нашому розумінні стосовно антитипічного згорнення плаща. З цього вяснення читач зауважить, що з багатьох і правдиво дійсних причин погляд автора про згорнення плаща відрізняється від погляду Ф.Г. МакГі на цей предмет. Автор ніколи не вчив, що «організації» були «частиною» і «засобом згорнення».

ПРАЦЯ ВДАРЕННЯ

(12) Вдарення містить в собі кілька речей. По-перше, правдиве й незаперечне представлення поганих справ, що порушували золоте правило, які були поповнені пануючими володарями, котрі приписували собі право правління з Божественного уповноваження;

духовенством, яке стверджувало, що здійснює свій уряд з Божественного уповноваження; аристократією, яка доводила, що має свої позиції, власності й титули на підставі спеціального привілею з Божественного уповноваження; а також вождями робітничого класу, котрі приписують собі певні права також на підставі Божественного уповноваження. По-друге, оголошення вироку про знищення тих інституцій, які стверджували, що посідали та виконували свої влади нібито з Божественного уповноваження. По-третє, оголошення їх звільнення від виконання цього уряду та винесення вироку визначеного покарання для всіх тих, які стверджували, що нібито посідали й виконували свої влади згідно з цим правом. Це вдарення за посередництвом святих докладно в буквальний спосіб описане в Псалмі 149:5–9: «Хай радіють у славі святі, хай співають на ложах своїх, прославлення Бога — на їхніх устах, а меч обосічний — ув їхніх руках, щоб чинити між племенами помсту, між народами — кари, щоб їхніх царів пов'язати кайданами, а їхніх вельмож — ланцюгами, щоб між ними чинити суд написаний! Це — слава всіх святих Його!» [див. рос. пер.]. Праця, яку виконували Господні слуги під час тих двох років, була «хвалою» або особливою «славою», даною святим на самому кінці Віку. Уривок «Це — слава всіх святих Його» [пор. Пс. 148:14] показує, що в цій славі мав брати участь навіть останній з покликаних членів Малого Стада. Правди, котрих вони навчали, містили в собі велику славу. Божественні прикмети по-правді були мечем на обидва боки гострим, який на право й наліво рубав життєздатність чинителів зла. Це виявлення злих діл народів було суворим та болісною карою для них, а через ці суворі докори та незаперечні виявлення політичні, церковні, фінансові і промислові царі та князі були в'язані по руках і ногах, тобто не мали відповіді, коли їм було доведено, що вони є чинителями зла. Таким чином вони були до певної міри стримані. Крім того було доведено, що вчення про божественне право царів, духовенства, аристократії та вождів робітничого класу було великою мірою відповідальним за кривди, вчинені прихильниками цього вчення.

Страшним результатом цих кривд було занурення цілого світу в страшну Світову Війну. Твердження та вчинки Кайзера стосовно цієї справи відомі всьому світові.

(13) Те, що було символізоване у вдаренні Йордану, з іншої точки погляду зображене в Лев. 16:20, 21. Первосвященик був ще в жертвних шатах, коли визнавав всі гріхи Ізраїлевих синів «та всі їхні провини» над головою живого козла, що вказує на час перед переходом його останніх членів за Другу Завісу. Особливо вислів «всі їхні провини через усі їхні гріхи» відноситься до добровільних гріхів. Антитипічними Ізраїльтянами є християнські володарі, духовенство, аристократія, вожді робітничого класу та їхні захисники. Згадане зло відноситься до їхніх добровільних переступів Божого Права — Золотого Правилу, а особливо переступів проти Христа. У Викладах Святого Письма, а саме в 4 Томі, у вищезгаданих працях, проповідях, викладах, розмовах і представленнях Фотодрами Створення такі гріхи визнавалися в ті роки Первосвящеником за посередництвом його членів в тілі. Особливо члени класу Великої Громади в Правді й поза нею, котрі цікавились пророчими аспектами війни, звертали увагу на ці виявлення від осені 1914 до осені 1916. Таким чином виконався антитип Первосвященика, який визнавав особливі гріхи синів Ізраїлевих над головою козла Азазеля. Так ми можемо ясно зауважити ще з іншої точки зору виконання символічного вдарення Йордану.

(14) Перше вдарення Йордану виконав Ілля, а не Єлисей. Цей тип, подібно, як і всі інші, дає нам тільки *закінчений* образ. Тому Ілля мав би зображувати тільки тих, котрі в гармонії з Духом Господнім мали уділ в праці першого вдарення аж до кінця цього періоду. Якщо би хтось на якийсь момент брав участь у вдаренні, але не був би в гармонії з Господнім Духом і не витривав би у вдаренні до кінця, то такий не був би зображений в закінченому образі і тому не був би частиною антитипічного Іллі. Звернімо нашу увагу на те, що Господь під час вдарення спеціально дозволив на особливі випробування, щоб випробувати через них люд Правди стосовно його вірності та ревності

до праці вдарення. Нестача фінансів, скорочення праці, а потім скорочення послуги — це речі, які становили випробування для сплоджених від Святого Духа. Ті ж, котрі дозволили, щоб одні чи інші умови об'явили в них брак ревності й котрі охололи аж до такого стану, який стримав їх від праці вдарення аж до кінця, таким чином, самі цього не усвідомлюючи, вони показали, що не були в класі Іллі, але в класі Єлисея в антитипі; тип не згадує про їх недостатнє вдарення, так як минає й тих, котрі постійно вдаряли в злomu душі, бо тут є поданий лише закінчений образ. Доказом того, що багато піддалися в цих випробуваннях, є той факт, що ті, для кого одна можливість вдарення була закрыта, не шукали ревно інших способів вдарення. Звичайно, ті, котрі працювали в тих галузях праці, які не мали нічого спільного із вдаренням, не вдаряли й тому не є членами антитипічного Іллі. В цей період, в більшій чи меншій мірі по причині фінансової кризи, багато пілігримів занедбали свою працю, кількість розповсюджувачів зменшилася з 900 в 1914 р. до бл. 400 в 1915 і бл. 300 в 1916 році. Кількість членів родини Бет-Ел зменшилася на якихось 100 осіб, а немало Пілігримів, Розповсюджувачів та Добровольців занедбали мету, щоб пошукати нові способи вдарення. Там же, де ревність та любов були достатньо гарячими, вони дозволили витривати в найбільших випробуваннях. Ті, кому бракувало ревності, були несвідомо проваджені в стан бездіяльності, або ж їм бракувало енергії до вдарення; вони тим самим довели, що є класом антитипічного Єлисея. З цього ми можемо бачити, що остаточно тільки ті є пораховані як такі, що вдаряли, котрі в гармонії з Духом Господнім тривали у вдаренні аж до кінця. Всі інші з посвячених, які пропущені таким чином в закінченому образі, зображені в Єлисеєві, хоча вони лише на протязі певного часу брали участь у вдаренні, але не ревно. Ми не повинні під цим розуміти, нібито Єлисей зображував ворогів Правди. Він, скоріше, зображує клас в Правді, який симпатизував у праці вдарення, як це видно в типі Єлисея, що йшов з Іллею на другий бік річки, але який через брак достатньої ревності

не витривав з приємністю та вірністю аж до кінця.

РОЗДІЛЕННЯ ВОД

(15) Води зображують організовані «народи», що показує: володарів, духовенство, аристократію, вождів робітничого класу та їхніх захисників. Народи можуть бути поділені на два класи: (1) на консервативні елементи суспільства, як напр., царів, клір, аристократію та їхніх захисників і (2) на радикальні елементи суспільства, як напр. вождів робітничого класу та їхніх захисників, що охоплює собою: соціалістів, членів профспілок, анархістів та ін. Розділення вод на дві частини символізує розділення народів на два класи. Правди, вжиті з метою вдарення, були такими, що докоряли Християнству в його організованому стані за погані вчинки, і ділили його на два згадані класи, які на початку по причині загрози війни становили єдність. Через дискусії між цими двома класами їхні взаємовідносини щораз більше загострювались, один проти одного, тому що Правди, які представлялися, звернули їхню увагу на це. Таким чином розпочатий тепер всесвітній рух в малому масштабі, в якому кожен з цих класів боровся за свої погляди, які вони черпали з цих Правд, застосовуючи їх один проти одного, викликав нове розділення Християнства у зростаючій мірі на два воюючі між собою в цих справах табори. Поновлення цього розділення, яке здавалося б могло бути вилікуване через небезпеку війни, було започатковане антитипічним Іллею, який навчав суворих Правд і таким чином добре докоряв з одного боку царів, володарів, духовенство та аристократів, які приписували собі певні права з Божого уповноваження, а з другого боку вождів робітничого класу, які теж посилалися на певні права з Божого уповноваження. Таким чином ці Правди, виявлені стосовно цих предметів та оголошені з релігійної точки зору, зробили результативним розділення народів, яке поступово збільшувалося, при чому, при кожному поділі приймалася Правда, яка осуджувала іншу сторону, хоча радикали більше відповідали стосовній Правді. Історія доводить, що цей поділ в його відновленні розпочався між осінню 1914 та осінню 1916, а також показує антитип пер-

шого вдарення Йордану, яке відбулося в цей період.

(16) Останній обрис цього типу вимагає кількох зауважень — Ілля та Єлисей перейшли по суші. Води по обидва боки зображують протилежні один одному класи Християнства. Ілля та Єлисей, переходячи річку по суші, зображують те, що їхні антитипи не були ушкоджені як Нові Створіння, коли клас Малого Стада докоряв, судив і розділював народи. Той факт, що вони були відокремлені від вод, представляє думку, що їхні антитипи не були на боці жодного з цих двох протилежних собі класів. Їх спільна подорож символізує згоду та симпатію в праці. Типічний перехід Іллі на другий бік зображує закінчення цієї праці антитипічним Іллею.

(17) Порівняння образу та випадків, які мали місце з осені 1914 до осені 1916, утверджує нас в переконанні, що, власне тоді виконалося антитипічне перше вдарення Йордану. Не забуваймо про те, що ключ до факту, що перше вдарення відбулося в той час, є даний через попередньо наведені цитати, які ми ще раз подамо (Z 1916, 39, 2 кол., ост. абз; Z 1915, 286, 2 кол., 4 абз.): «Чи ти думаєш, що це (вдарення Йордану) ще не настало?» міг би хтось подумати. Ми думаємо, що це ще не настало в своїй повноті. „Чи ти думаєш, що Фотодрама Створення мала в цьому свій уділ?“. Може бути. „Чи буде щось більше?“, ми не знаємо, *але думаємо, що є щось більше*; ми не говоримо цього настійливо». «Незнеохочені Дослідники Святого Письма поступають далі, так як Ілля з Єлисеєм ішли після переходу Йордану. Вони не прямували до якоїсь особливої дати, так як Ілля не був направлений, щоб іти до якогось місця».

(18) Згідно з цим ми хочемо сказати, що від часу смерті брата Рассела сталась *радикальна* зміна в справі праці для публічності, а отже, перше вдарення Йордану закінчилося десь тоді. Це було відповідним, що брат Рассел, якого Бог вибрав, щоб він провадив діло Правди для Малого Стада при кінці Віку, міг мати привілей провадження та участі в цьому особливому ділі «слави», яка «в повноті» була дана святим, щоб вони могли радіти ще по цей бік Завіси! Радіймо

з ним тому, що він мав свій уділ в цій «славі»!

ЗАКИДИ

(19) Але хтось міг би заперечити і сказати, що ця праця для публічності між осінню 1914 та осінню 1916 була проваджена в малому масштабі, щоб могла бути першим вдаренням Йордану. На таке заперечення ми відповідаємо, що ця праця в порівняно малому масштабі була якраз тим, що показував тип. «Той Раб» на запитання автора літом 1916 щодо цього предмету, яке звучало: «Чи більшість люду Господа в Правді буде в Великій Громаді, коли вона буде сформована?», відповідав: «Це напевно, що більшість люду Господа в Правді буде в Великій Громаді, оскільки більшість не є ревною у виконанні свого жертвування». Очевидним є те, що, оскільки Єлисей зображує клас більшості, а Ілля клас меншості люду в Правді, то праця меншості матиме менші розміри від тієї, яку обидва класи разом виконали раніше. Всі ті, котрі були в Правді з січня 1914 й далі, пам'ятають, що в нашому ділі в 1914 році брала участь величезна більшість люду Господнього; це була праця в дуже великому масштабі. Подібно такі пригадають собі, що з закінченням року ця праця почала зменшуватися в силі, при чому в перші місяці 1915 року вона була дуже зменшена через те, що багато з класу Єлисея відійшли від неї. Такий відхід тривав надалі аж до моменту, коли клас Єлисея як цілісність за якийсь час до осені 1916 перестав ударяти, тобто перестав розповсюджувати та оголошувати такі Правди, які докоряли зло всіх, хто стверджував, що вони є власниками прав з Божого уповноваження, засуджуючи їх на усунення від уряду або інші кари, а їхні інституції на знищення. Згідно з цим закид, що вищеописане вдарення було в малому масштабі, скоріше ще більше зміцнює свідомство правдивості твердження, що вищеописана праця була першим вдаренням Йордану. В порівнянні з попередньою великою працею вона мала бути малою, оскільки це було виконане меншістю зайнятих в ній працівників.

(20) Деякі намагалися відкинути наше твердження, оперте на вищенаведеному, на підставі того, що брат Рассел в іншому місці

висловив думку, що вдарення Йордану мало наступити в майбутньому (Z 1916, 263, 2 кол., 3 абз.): «Щораз, то більше ми перекоонуємося, що вдарення Йордану Іллею зображувало велику працю, яка має бути виконана і то видно дуже скоро». На це ми відповідаємо, що: (1) Господь вжив його для такого висловлювання з метою провіщення другого вдарення Йордану, хоча «той Раб» не знав про це; (2) хоча є правдою те, що він так висловився в двоякий спосіб, і одночасно, щоб надати правдивості нашому дорогому Пастору, а також бути в гармонії з його чистими поданнями, що пророцтва й типи, пов'язані з випробуванням характеру, не можуть бути зрозумілі раніше, аж виконаються, ми можемо сказати, що жодна з цих його заяв не могла бути визнана як правдива доти, доки в своєму часі, будучи пов'язана з випробуванням, вона не виконалась. Тому тепер ми можемо бачити виконання його заяви в Z 1916, 39, 2 кол., 4 абз. як правдивого по відношенню до першого вдарення, а також, що його подання на 263 стор. не є правдивим стосовно першого вдарення, але є правдивим стосовно другого вдарення Йордану. По цій причині ми не повинні брати його останні подання як докази першого вдарення.

(21) По відношенню до статей Й.Ф. Рутерфорда та Ф.Г. МакГі ми мусимо дати закид, що вони приводять лише деякі місця з праць брата Рассела, які підтримують їх погляд, проминаючи одночасно інші його подання, які виражають інші думки, а таким чином вони не виявляють жодної справедливості до «того Раба». Нашим методом обходження з різними висловлюваннями «того Раба» є, наскільки це можливо, гармонізувати їх всі, так, як ми це чинили б з біблійними уривками; якщо ж це неможливо, то ми приймаємо лише ті його погляди та думки, які є найрозумніші і залишаються в найтіснішій гармонії з виконаними фактами. А отже ми пристосовуємося до зразка поступовання брата Рассела, який завжди поправляв свої пояснення, якщо виконані факти довели, що він не розумів їх ясно, а вчив перед їх виконанням. Як видно, автор за своє наслідування засад згідно з прикладом брата Рассела був часто фальшиво осуджу-

ваний як той, хто відкидав його науки. Так Й.Ф. Рутерфорд, як і Ф.Г. МакГі разом з їхніми товаришами, власне, винні в цьому, оскільки деякі з них допустилися такого обвинувачування нас навіть в своїх викладах. По відношенню до «того Раба» та його наук ми цілком лояльні.

(22) Жоден сильний аргумент ще не був поданий проти пояснення про перше вдарення Йордану, як це було представлено. Що стосується того нещодавно вчиненого висловлювання, що ніби брат Рассел мав писати, що перше вдарення Йордану мало наступити після війни, автор може сказати, що читав усе, що «той Раб» публікував стосовно вдарення Йордану і часто чув, як він говорив, а також ставив йому запитання на цю тему: але ніколи не читав і не чув від нього чогось подібного. Вищенаведені цитати доводять його думку, що вдарення Йордану відбувалося в січні 1916, що охоплює думку, що воно розпочалося восени 1914. Тому автор, схилиючись до того, що «той Раб» в деяких місцях говорив про той факт, що ніби він мав настати в майбутньому, твердо заперечує твердженню, що брат Рассел мав писати, ніби перше вдарення Йордану мало розпочатися після війни; таку думку, яка є нібито його поглядом, подає конвенційний звіт, головним чином тому, що брат Рассел близько Нового Року 1916 мав погляд, що трохи більше, як через рік «віз мав проїхати» (Z 1916, 39, 2 кол., 2 абз.), «„Чи ти сподіваєшся вогняного возу будь-якої хвилини, чи думаєш, що ще кілька місяців, або можливо з рік пізніше він об'явиться?“ — міг би хтось запитати. Принаймні за рік, — як я думаю, — а правдоподібно після того». *І так дійсно було, бо в червні 1917, а отже через півтора року, віз з'явився.*

ЗА ЙОРДАНОМ

(23) Від 1915 року часто повторювалось, як це видно в подвійних цитатах Z 1915, 286, 2 кол., 4 абз., де «той Раб» виразив свою думку, що антитипічний Ілля та Єлисей ішли тоді та розмовляли за Йорданом. Це насуває нам думку, що перше вдарення Йордану вже було розпочате. Таке антитипічне ходіння та розмови за Йорданом влітку 1915 р. на перший погляд здається, ніби суперечить думці, що перше вдарення Йордану було

закінчене аж осінню 1916 р. Як же це можна погодити між собою? Відповідаємо, що хоча в типі спочатку мала закінчитися одна чинність, а тоді мала розпочатися друга, то однак так не є в антитипі, тому що антитип показує спорідненість і чинності, що відносяться до різних класів, які можуть діяти одночасно в тому самому періоді, хоча, зрозуміло, не в тому самому моменті часу. Антитипічне вдарення Йордану Іллею протягом двох років зображує його відношення та діяльність стосовно народів, як окреме від Великої Громади, а їх ходіння та розмови разом зображують їх відношення та діяльність стосовно один до другого. Обидві ці події могли мати своє місце у двох вищезгаданих роках, хоча очевидним є те, що в типі пророки не могли переходити Йордану й бути в той же самий час на другому боці, оскільки можна ясно бачити, що ми повинні розуміти під виразами «ходіння» та «розмови», як також під «вдаренням». Водночас можна зауважити, що антитипічне вдарення розпочалося перед антитипічним ходінням та розмовами, як також закінчилося перед закінченням цього останнього. Це було через те, що тоді, як в антитипі обидві частини цієї діяльності були одночасними, інші частини не були такими. Іншими словами, це є гармонійне, що часом під час впливу тих років ми вдаряли народи, тобто виконували працю для публічності, а іншими разами протягом майже цілих тих двох років, а також під час деяких наступних місяців, ми ходили й розмовляли разом, тобто супроводжували один одного в симпатичній діяльності й дослідженні як Божий народ.

(24) В написаному Ф.Г. МакГі «Важливому Листі Впору» на 3 стор., 2 кол., почавши з 1 абз. аж до 1 абз. на другій сторінці він ознайомлює братів, що ми стверджуємо, ніби то розмови Іллі та Єлисея означають, що вони сперечалися. Це для нас новина, тому що ми ніколи подібним способом не пояснювали їх розмов; навпаки, ми пояснювали, що їх розмови — це чинність, а це цілком відмінне від суперечки. Таке блудне представлення нашого погляду про розмови між Іллею і Єлисеєм є одним з багатьох фальшивих представлень нашого погляду, поданих в працях цього брата. Ці помилкові

його освідчення ми покажемо далі в нашій статті. Цей брат чув наше вияснення ходіння й розмови Іллі та Єлисея на конвенції в Форт Піт, де ми вияснили, що воно представляє гармонію між антитипічним Іллею та Єлисеєм в деяких співвідношеннях. Але, видно, він про все це забув.

(25) Вже від літа 1915 року ми розуміли, що ходіння та розмови зображували гармонійні стосунки та співпрацю, а також спокійний розгляд духовних предметів, які стосувалися люду Господнього, зображеного в Іллі та Єлисеєві. Подальше розуміння справи, яке автор має від нашого дорогого Пастора, є одним з певних доказів, що в антитипі не має бути розламу в гармонії між класами, аж при розлученні, так як і в типі не було розламу гармонії між пророками перед їх розлученням. З того факту, що між Іллею та Єлисеєм не було розламу аж до їх розлучення, ми приходимо до переконання, *що вже від літа 1917 року ми мусимо жити поза часом, показаним в типі ходінням та розмовами Іллі разом з Єлисеєм, бо на початку того літа настала велика дисгармонія серед люду Божого*; це є приводом до того, що ми вже мусимо бути поза часом розлучення Іллі та Єлисея. Тому *розлучення між людом Божим, яке поділило його на дві групи, після його гармонійного ходіння й розмов, мусить бути антитипічним розлученням Іллі та Єлисея*. Воно розпочалося приблизно через вісім місяців після першого вдарення Йордану.

(26) Ф.Г. МакГі та його товариші з комітету заперечують тепер факт, що розділення, яке відбулося літом 1917 між людом Божим, було розлученням антитипічного Іллі та Єлисея, сподіваючись його в майбутньому. Вони, здається, вірять, що перше вдарення Йордану ще не настало. Вони не лише не зможуть гармонізувати їх заперечення з фактом, що в антитипі мала бути гармонія аж до часу розлучення, але також не мають, що сказати, коли йдеться про вияснення розділення, яке з біблійної точки зору відбулося. Вони визнають нездатність вияснити це. Відкинувши світло, яке вони раніше мали на цю тему, вони тепер ходять в певній мірі в темряві, тоді як відкидають дане нами вияснення й ставляться до нього негативно, хоча це вияснення, коли його

уважно дослідити, стає в гармонії з типом, фактами, виконанням, різними висловлюваннями «того Раба», як також з виясненням, яке Комітет свого часу вважав добрим, як це можна бачити з освідчення, підписаного членами Комітету п.н. «Лист до Міжнародних Дослідників Святого Письма», який був опублікований 1 березня 1918 року (див. 1 стор., останній абзац, перша колонка, починаючи з четвертого рядка вниз): «Як той, який мав дар старожитніх Пророків, він наперед зазирнув в досвідчення останніх членів Церкви й ніби відчував спеціальне вогняне випробування і сильний обман, які мали прийти на ряди люду в Правді і велике число частково посвячених, окрім „правдивих вибраних“. За такий короткий час після відходу нашого Пастора повністю здійснилося виконання його урочистих провіщень. І справді, на скільки витонченою й досліджуючою серця була ця вогняна проба, якщо так явно захопила більшість неприготованих! [Це освідчення було оперте на заявах з праць брата Рассела, що віз мав прийти через рік або трохи пізніше]. Можливо, що від часу відступництва на початку Віку Євангелії ще не було такої суворої проби між людом Божим» — таким було це освідчення.

ХОДІННЯ ТА РОЗМОВИ

(27) Тепер ми будемо екзаменувати події в досвідченнях антитипічного Іллі та Єлисея від літа 1915 року до літа 1917 року, щоб ми бачили, чи не є вони антитипом ходіння та розмов двох пророків після переходу Йордану. Передивляючись «Вартову Башту» з того періоду часу, ми знаходимо, що «той Раб» часто писав про Іллію та Єлисея, а також про їх антитип. Показують це наступні сторінки «Вартової Башти» [англ.]: Z 1915, 285–287; Z 1916, 4, 5, 38–40, 263, 2 кол., 4 абз. до 2 абз. на 264 стор. В багатьох інших статтях «Вартової Башти» за ті роки він вчив про ці речі, особливо показуючи окремість двох класів, їхні привілеї, уряди, нагороди і т.д. В своїх проповідях він постійно звертався до тих самих речей, а багато братів пам'ятають дискусії над тими предметами під час того періоду. Дискусії були проваджені з великою гармонією і приязню з усіх сторін. І, здається, власне, це є тим, що символізова-

не в Іллі та Єлисеєві, коли вони розмовляли разом. А отже, їх спільне ходіння зображує співпрацю в симпатії, яка існувала між людом Божим під час того періоду. Все свідкує про це.

(28) Як часто давалося освідчення, яке було відповіддю Іллі на прохання анти-типічного Єлисея тоді, коли розглядалися питання стосовно привілеїв, які стануть часткою Великої Громади після розлучення, тобто, коли таке справді існуватиме, що якщо клас Єлисея буде вірним в наслідуванні класу Іллі в симпатії і співпраці (що є, зрештою, властивим для Великої Громади по відношенню до Малого Стада), тоді-то він стане наступником уряду Малого Стада, як мовне знаряддя до Номінального Духовного Ізраїлю! В нижчеподаних цитатах подана умова поступовання антитипічного Єлисея, його ставлення до антитипічного Іллі, аж до їхнього розлучення, якби він хотів зайняти уряд Іллі як його наступник: це визнавання, симпатія та співпраця аж до часу розлучення обох, а ці речі вияснені словами «ти побачиш мене» у виразі «якщо ти побачиш мене, що буду взятий від тебе, — буде тобі так». 2 Цар. 2:10; Z 1904, 254, 1 кол., 1 абз.: «Якщо це тлумачення типу є властивим, тоді потрібно приписати особливу вагу тому, що Єлисей обов'язково повинен був *бачити* відхід Іллі. Здається, що це мало б означати *близьку особисту приязнь і лояльність* між ними аж до самого кінця». Z 1915, 186, 2 кол., 5 абз. говорить нам: «Це було в той час, коли вони йшли разом, не знаючи, як далеко вони мали йти, що Ілля говорив Єлисеєві: „Яку ти хотів би нагороду за вірну подорож зі мною?“; Єлисей відповів, що хотів би мати більшу міру Господнього Духа, який був в такій великій мірі об'явлений в Іллі. Відповідь Іллі звучала, що він може отримати це благословення лише на певних умовах, а саме: *якщо він і надалі буде вірним і співпрацюватиме аж до кінця, до часу, коли Ілля буде від нього взятий*». Це мало бути дуже тяжкою річчю для виконання і якби Єлисей не звертав своєї уваги на дані йому умови, то не отримав би тих великих благословень. Подаємо цитати з «Вартової Башти» і курсивом позначаємо слова, де вияснюється вираз «якщо ти *побачиш* мене, —

що буду взятий від тебе». Слова, які виділені курсивом доказують, що «той Раб» думав, що слово «бачити» з 2 Цар. 2:10 означає визнавати, бо яка інша вірність могла вимагатися від Єлисея для Іллі окрім *визнання*, симпатії та співпраці з ним? Чи не є це ті думки, про які говорить «той Раб» і які виражаються словом «побачиш»? В цьому виразі вони доводять, що думкою слова «бачити» в цьому місці є знати і на той час означає: визнавати, симпатизувати та співпрацювати.

(29) Ф.Г. МакГі заперечує тому, що єврейське слово *raax*, яке перекладене в цьому вірші на «бачити», означає пізнати в значенні визнавання, симпатії і співпраці одного з другим. І в цьому він також помиляється. Що вяснення значення цього слова в цьому місці, яке подав «той Раб» є гармонійним з Біблією, стає очевидним з багатьох текстів Біблії, напр. Авакум 1:13: «Твої очі занадто пречисті, щоб міг ти *дивитись* [*raax*, тобто визнавати, симпатизувати та співпрацювати зі злом] на зло». Інший простий випадок, де Єлисей, оглядаючись на праведність Йосафата, погодився, щоб зважати й визнавати підлість Йорама, як він сам висловлюється в 2 Цар. 3:14: «Як живий Господь... не споглянув би на тебе, і не побачив [визнавав] би я тебе». *Raax* має те саме значення і в інших місцях: 1 Сам. 24:16; 1 Хр. 17:17; Пс. 66:18; 119:27; 138:6; Іс. 17:7, 8; 26:10; 33:15. Хоча слово *raax* не перекладене в жодному з цих віршів на *визнавати*, як у Revised або Authorized Version [поправлені переклади Біблії], але, не дивлячись на це, думка «визнавання» міститься у всіх значеннях, як також два рази в 2 Цар. 2:12, що виявиться пізніше в нашому дослідженні.

(30) Вище ми обговорили тип Іллі та Єлисея, які ходили й розмовляли між собою на другому боці Йордану перед розділенням і показали, що це зображує спільність та симпатичну співпрацю люду Божого в службі і в дослідженні. Ми віримо, що ця думка є властивим вясненням типічного ходіння і розмов, представлених в 2 Цар. 2:11. Крім того, недавно Господь дав нам зрозуміння антитипу поради Іллі та відповіді Єлисея, записаних в 2 Цар. 2:9: «Ілля сказав до Єлисея: «Проси, що маю зробити тобі, поки я буду взятий від тебе!» І сказав Єлисей: «Не-

хай же буде на мені подвійний [двох класів] твій дух [влада, уряд]». Цей особливий анти-тип не заперечує, ані не відкидає нашого вяснення антитипічного ходіння та розмов з 11 в., хоча воно не є вясненням 9 в., надзвичайну красу якого ми тепер помічаємо, за що нехай буде Богові слава.

(31) В зв'язку з даним тут вясненням ми хочемо у вступі пригадати нашим читачам, що подаючи тип *класу*, Бог завжди, наскільки ми знаємо, подає тип з точки зору закінченого образу так, що антитип охоплює тільки тих, які тривають в даній чинності аж до кінця. Ілюстрацією цього принципу можуть бути приклади з образу дворазового вдарення Йордану. Ми знаємо, що одні, котрим доведено, що вони є членами Великої Громади, брали якийсь час участь в першому вдаренні Йордану, але не тривали у вдаренні до кінця або не вдарили в дусі і силі антитипічного Іллі. З цієї точки погляду ті, які не були учасниками цілої праці, не є частиною антитипу вдарення Йордану Іллею — не охоплені закінченим образом. Другим прикладом є те, що невелике число членів Малого Стада брало участь в другому вдаренні Йордану, але не вдарило в дусі Єлисея і тим самим виключене з закінченого образу вдарення Йордану Єлисеєм. Цей принцип видно також в образі антитипічних трьохсот мужів Гедеона, які становлять тільки Мале Стадо. Деякі втратники корон у відмінному від Малого Стада дусі протягом певного часу атакували доктрини про Божественне право царів, кліру, аристократії і робітничого класу під час першої антитипічної битви Гедеона; але вони не тривали до кінця антитипічного сурмлення, або сурмили в іншому дусі, аніж Мале Стадо. І тому вони не показані в закінченому образі антитипічних 300 мужів, а антитипічних 9700. Цей принцип виступає також в типі посвячення Священства. Всі, хто пожертвували собою, в процесі посвячення і сплодження від Святого Духа були Новими Створіннями, зображеними в Священстві, а їх людська природа в Господньому Козлу; але ті, котрі пізніше стали в певній мірі невірними (Велика Громада) або повністю невірними (клас Другої Смерті), не є в закінченому образі зображені ні в Священстві, ані в Господньому Козлу.

Вищенаведених ілюстрацій достатньо, щоб довести, що в типах класів береться під увагу тільки закінчений образ. Отже, типи показують, що з Божої точки зору в закінченому образі не показано членів, які тратили своє становище в даному класі. Цей принцип допоможе нам сконструювати антитип досліджуваної тепер поради Іллі та відповіді Єлисея.

(32) Відповідь Єлисея (2 Цар. 2:9), яку ми вище подали, була проханням про те, щоб він міг бути наступником Іллі як головного Божого Пророка до Ізраїлю. Він прагнув уділу первородства серед пророків, які вважались синами типічної родини (Повтор. 21:17). Це зробило б його наступником Іллі, головного Божого пророка до Ізраїлю, а Єлисей, який мав уділ первородства, був би також головним з-поміж Господніх пророків до Ізраїлю. Пророки в Ізраїлі представлені як типічні діти їх вождя, — Іллі, — а тому його наступник був би також вождем і згідно з цим, типічним батьком інших пророків, хоча завжди він залишався б [типічним] сином [підпорядкованим] Іллі. Це зробило б його первородним в пророчій родині — і це означало його прохання. Деталі, які стосуються цього предмету, будуть подані пізніше. Тепер насуваються питання: Яким чином антитипічний Ілля дав пораду антитипічному Єлисею про те, щоб він виступив з проханням про якийсь дар від нього перед розділенням, яке мало наступити пізніше? І яким чином антитипічний Єлисей дав відповідь? В обох випадках це були дії, а не слова. Це, в свою чергу, насуває питання: Які дії Бог визнавав як сугестію щодо прохання про участь в ласці, а які за відповідь на цю сугестію? Ці питання виразно промовляють до наших розумів.

(33) Ми знаходимо, що вчинки, через які антитипічний Ілля спонукував до того, щоб антитипічний Єлисей просив про останній дар перед їх розділенням, виявилися в стараннях, які чинив антитипічний Ілля з метою забезпечення запису талантів Правди, досвідчень, випробувань і нагод на користь тих, яким пізніше події довели, що вони є антитипічним Єлисеєм. Старання з метою забезпечення цього запису було звичайно розпочате земними вождями класу Іллі під

час діяльності «того Раба». Він розпочав це старання в останніх трьох абзацах однієї статті в Z 1916, 141, яка має назву: «Ваші Брати, Які Ненавидять Вас» і звичайно цілий клас Іллі наслідував його в праці заохочування тих, які пізніше виявились антитипічним Єлисеєм, до висилання звіту про їхні таланти Правди, досвідчення, випробування і нагоди з метою їх розміщення в списку ІHS [*Iesus Hominum Salvator*, тобто Ісус — Спаситель Людства] в бюро в Брукліні. Не один міг би спитати, навіщо той список ІHS був потрібен? Відповідаємо, що потрібно було, щоб був під рукою перелік братів, складений згідно з їх кваліфікаційними здібностями для майбутньої різномірної служби з метою створення можливості швидкого зібрання й залучення їх до приготованої на той час праці. Що то була за праця? Це було майбутнє, друге, вдарення Йордану, тому що перше тривало вже півтора року. Наш Пастор хотів знати, до якої галузі служби кожен має спеціальні здібності, щоб міг залучити його невідкладно у відповідному відділі праці на початку майбутнього вдарення. Як антитипічний Єлисей відповів на пораду просити уділу в ласці, перш, ніж його залишив би антитипічний Ілля? По-перше, через їх прагнення взяти участь в тому, що виявилось другим вдаренням Йордану: по-друге, через дання брату Расселу та іншим вірним братам звіту про свої таланти, досвідчення, випробування і нагоди в Правді з метою застосування їх в тому, що виявилось другим вдаренням Йордану; і по-третє, через утримування себе в готовності до виконання служби, яка виявилася другим вдаренням Йордану. Таким чином це було виконано діями.

(34) Хтось міг би дати закид, що антитипічний Ілля, домагаючись приготування такого звіту від антитипічного Єлисея, не розумів, що пропонував уділ в ласці або готував антитипічного Єлисея до *другого* вдарення Йордану, а антитипічний Єлисей, задіяний в трьох вищезгаданих функціях, не знав, що прагнув уділу в ласці і в *другому* вдаренні Йордану. Не дивлячись на те, чи антитипічний Ілля розумів, чи не розумів, що він відповідними діями запропонував антитипічному Єлисею уділ в ласці, але Бог знав

ситуацію й тому пристосував тип так, щоб він визначав Його погляд, виражений в дійсності стосовно старання антитипічного Іллі згідно з закінченим образом. Незалежно від того, розумів антитипічний Єлисей чи ні, що він просив через відповідні дії про його залучення в другому вдаренні Йордану, яке охоплює спадок антитипічного Іллі як мовного знаряддя до світу, Бог знав, що це виявиться тим, чого б він прагнув і, що це буде спадком антитипічного Іллі і другим вдаренням Йордану; тому Він пристосував тип так, щоб він виражав Його розуміння, представлене у відповіді антитипічного Єлисея в закінченому образі.

(35) Отже, Божа точка погляду на цю ситуацію є домінуючим чинником в цій справі. Він знав, що антитипічний Єлисей, як наступник антитипічного Іллі, вдарить Йордан другий раз; і відколи Він знав, що список, якого допоминався антитипічний Ілля, був насправді реєстрацією кандидатів до другого вдарення Йордану, і відколи Він знав, що антитипічний Єлисей, як наступник антитипічного Іллі в характері мовного знаряддя до світу, виконав друге вдарення Йордану; і відколи антитипічний Єлисей прагнув цього з Божої точки погляду, що було реалізоване в другому вдаренні (спадок антитипічного Іллі як мовного знаряддя до світу), то Бог вклав в уста Єлисея прохання, яке відповідало бажаній речі, яка в дійсності була другим вдаренням Йордану і була першою публічною діяльністю наступника антитипічного Іллі, як антитипічного мовного знаряддя до світу. Це поступовання вказує на те, що Бог пристосовує типи до фактів антитипу, а не до нестачі у декого розуміння антитипу. Хто ж без Господнього освічення міг би припускати, що в проханні до братів дати звіт з їх талантів, досвідчень, випробувань і можливостей, які вони мали в Правді, була захована антитипічна порада Іллі для Єлисея, щоб просив у нього (Іллі) дар при розділенні? І хто, проминаючи Господнє освічення, міг би припускати, що у відповіді, даній антитипічним Єлисеєм на прохання про такий звіт, було приховане антитипічне прохання Іллі? В наших очах це Господнє діло гідне подиву! Нехай Господеві буде хвала за новий промінь поступаючого світла!

(36) Пам'ятаючи, що ходіння та розмови Іллі з Єлисеєм аж до моменту їх розлучення зображують симпатичну та нерозривну гармонію їх антитипів в серці, думці і ділі, ми можемо з натиском звернути увагу на виражену вище думку: те, що перервало гармонію серця, думки і праці між людом Господа, повинно бути антитипом того, що відлучило Іллю від Єлисея. Певним є те, що ламанням гармонії серця, думки і праці, які існували між людом Господа після першого вдарення Йордану, був клопіт, в який була втягнена організація, через яку провадилась праця люду Господнього. Цей організаційний клопіт почався 13–20 червня 1917 р. в раді Дирекції по причині британської праці автора й присвоєння собі влади Й.Ф. Рутерфордом, чому чинили опір четверо Директорів. Єдиною відмовкою від цього факту була неправдива думка, поширювана з різних пунктів Й.Ф. Рутерфордом з одного боку і Ментою Стургеоном — з іншого. Перший стверджував, що так зв. «Опозиція» була класом Другої Смерті, тоді як другий — що Й.Ф. Рутерфорд і всі інші, які його підтримували, були класом Другої Смерті.

(37) Отже, в такому випадку не може бути заперечене тими всіма, хто знайомий з фактами, представлення справи, що знищення гармонії між людом Господнім і *розлучення його на два класи*, було наслідком організаційного клопоту, який стався в Раді Товариства (WTV & TS) протягом одного тижня, почавши від 13 червня (коли автор приготував петицію, щоб дослідити й обдумати його працю в Англії на спеціальному зібранні Ради, причому четверо членів Ради були призначені як Комітет для проведення розслідування; вчинено це 14–19 червня) до 20 червня (коли Рада зібралась, а Комітет здав *прихильний* рапорт про діяльність автора в Англії, а пізніше прагнув відкинути правила, якими Й.Ф. Рутерфорд неправильно користувався з метою виправдання, з їх використанням, повного присвоєння контролю над працею). Це була, власне, та дискусія і клопіт в Раді, які стали головною причиною розлучення. Всюди, де цінується щирість та чесність у звертанні до фактів, вищенаведене представлення справи буде прийняте як правдиве.

ОГНЯНИЙ ВІЗ

(38) В типі пророків розділив вогняний віз. Наступний вислів описує факт розлучення: «з'явився огняний віз та огняні коні, і розлучили їх одного від одного». Слід запам'ятати думку, що розлучення, тобто взяття Іллі від Єлисея, сталося через огняний віз, який в'їхав між ними, а не через вихор; вихор взяв Іллю вгору. Якби в 2 Цар. 2:10 була замірена думка взяття вгору, було б вжите гебрайське слово *насааг*, тоді як Біблія вживає гебрайське слово *лаках*, щоб показати взяття Іллі від Єлисея. Ілля був взятий (лаках) від Єлисея через віз, який в'їхав між ними, а після цього вони вже ніколи не були разом. Це не сталося через вихор, який стався вже пізніше, коли Ілля був вже взятий (точну думку цього «взяття» в англ. мові передає слово «*lakached*», яке походить від гебрайського «лаках»). Це слово в українській мові не має точного відповідника — допис. Ред.) від Єлисея, а отже його взяття не було здійснене за допомогою вихру, але тільки через віз, і то перед тим, як стався вихор, хоча цей останній настав дуже скоро після першого. Для доказу того, що таким було розуміння «того Раба» стосовно «взяття» (воно часто згадувалось ним з метою вияснення анти типу), ми процитуємо з його висловлювань в справі, яка стосувалась анти типу Z. 1916, 264, 1 кол., 1 абз.: «Це буде аж після вдарення Йордану, після розділення народів через Післанництво Правди і владу плаща Іллі — коли відбудеться розлучення Церкви, ділячи її на два класи. Потім клас Іллі, клас Малога Стада [порівняно дуже мале число] буде ясно об'явлений, відлучений і окремих від класу Великої Громади. Потрібно запам'ятати, що розділення буде спричинене огняним возом — якимось дуже суворим, болючим досвідченням, яке Клас Вибраних швидко прийме і увійде в нього; Клас Єлисея, тримаючи себе здалеку від переслідування, не повернеться, однак, до гріха через відкинення Господа. Це буде трохи пізніше, коли вихор (правдоподібно анархія) принесе „переміну” класу Іллі». Ця думка дуже ясно представлена.

(39) Це доводить, що розділення, спричинене огняним возом, було взяттям анти-типичного Іллі від класу Єлисея і з того часу він стоїть «ясно об'явлений, відлучений і окре-

мих», що означає, що будучи ще в тілі, він буде визнаний як відлучений і окремих від Великої Громади. Далі це також показує, що трохи пізніше, тобто через якийсь час після їх розлучення і окремоті (лаках), настане вихрове досвідчення. Також, якби це взяття через віз мало бути означене висловом «якщо ти побачиш мене, що буду взятий [лаках] від тебе», тоді було б відповідно вжите гебрайське слово *насааг*, а не *лаках*. Отже, нехай ця думка буде добре збережена в нашому розумі і все стане ясным в анти-типі, так як є ясным в типі.

(40) Зупинимось тепер над значенням возу. Автор розуміє, що він зображує Товариство в його організаційних аспектах, яке, будучи саме втягнене, створило огняне випробування серед люду Господнього. Ця думка стала зрозумілою автору вже в вересні 1917 р. Але він, як і інші, був під впливом останнього висловлювання «того Раба» стосовно першого вдарення Йордану, що нібито воно мало відбутися в майбутньому, забуваючи про його освідчення в коментарях, процитовані вище, стосовно того, що (1) під час Нового Року 1916 вдарення було вже в процесі і (2) з якогось часу після осені 1914 ми ходили й розмовляли за Йорданом. В результаті цього він не міг бачити ясної дороги аж до початку грудня, коли він прийшов до ясного розуміння, що Йордан був вдарений в 1914–1916 роках.

(41) Деякі могли б закинути, що «той Раб» ніколи не говорив, що Товариство, обговорюване в організаційному аспекті, могло бути возом, але скоріше визначав огняний віз як болюче випробування. На це ми відповідаємо: це правда, що він ніколи визначав віз як болісне випробування, але в інший момент він говорив нам, що не знає, чим мав би бути віз. В Z 1915, 286, 2 кол., 7 абз. читаємо: «Ми не можемо сподіватися ясного розуміння перед часом повного значення вогняного возу й вихру», а в Z 1916, 39, 2 кол., 1 абз.: «Але тут є спосіб, яким Господь зображує справу: по-перше, буде вогняний віз. Ми не знаємо, що це буде, але розуміємо, що якимось огняним досвідченням спричинить розділення між двома класами люду Господнього». Ф.Г. МакГі, односторонньо наголошуючи на першому висловлюван-

ні, ігнорує друге, а потім намагається довести, що ми не погоджуємося з «тим Рабом». Це напевно нечесно таким чином трактувати брата Рассела чи Церкву, чи свого співслужу. Якщо ми знаходимо десь в працях «того Раба» мниму суперечність, то повинні старатися гармонізувати її, а не ігнорувати, догматично наголошуючи на один окремо взятий вислів, відкидаючи протилежні, як це роблять Й.Ф. Рутерфорд і Ф.Г. МакГі.

(42) Представляємо розуміння, яке гармонізує цю мниму суперечність: Вислів *огняний віз* містить в собі дві пов'язані думки, по-перше — віз, а по-друге — огонь. Згідно з біблійним застосуванням (1 Пет. 4:12, див. Діаглотт) слова: огонь, паління вжиті з метою представлення суворих випробувань, а також знищення, тоді як згідно з Біблією віз зображує організацію. Дивись Вериянський Коментар Вих. 14:9 і Іс. 31:1, а також багато інших уривків. Відокремлюючи в наших думках ці дві ідеї огню і возу, ми можемо легко бачити гармонію. Коли «той Раб» визначав *огняний віз* як *огняне досвідчення*, Господь вжив його розум для вияснення в типі огню, а не возу; а коли він говорив, що не знає, що зображує віз, Господь вжив його розум, щоб він показав, що не знав, що зображує віз окремо від огню. Тому видно, по якій причині Господь не освітив розуму «того Раба» в цій фазі предмету: ще не настав властивий час для зрозуміння цього; це освічення могло б зробити цей уривок настільки зрозумілим, що знищило б досвідчення *в характері випробування* для тих, котрі зрозуміли б його повне значення, тоді як Господь призначив це досвідчення, щоб воно було одним з найгостріших випробувань його люду при кінці Віку. Таким чином, з цього ми бачимо, що автор жодним чином не є в незгоді з «тим Рабом». Зростаюче світло після здійсненого випробування дозволило йому з ласки Господа бачити те, чого «той Раб» (в порівнянні з яким автор визнає себе карликом в порівнянні до велетня) не міг бачити, оскільки не був на те «свій час».

(43) Коротко зупинимось над словом Товариство, застосованим в значенні, вжитому вище у виразі: «обговорюване в організаційному аспекті». З точки зору товариства

слово «організація» має принаймні два значення. По-перше, воно містить в собі групу людей, зібраних в колектив з наміром реалізувати якусь ціль, визначену в законодавчих статтях, тобто в статуті; а по-друге — їх довірених осіб або директорів, систематично організованих для реалізації цілей колективу і для функціонування контролюючої, виконавчої та законодавчої машинерії як орган. Біблійне і Трактатне Товариство Вартової Башти (WTV & TS) згідно з першим значенням означає групу його членів, акціонерів, а згідно з другим значенням означає Раду, систематично організовану і виконуючу функцію контролюючої, виконавчої й законодавчої машинерії як орган. Тому слова Товариство і Організація властиво мають два значення слова, а застосування в справах Товариства (WTV & TS) доводить правдивість цього. В другому значенні слово *організація* вживається частіше в стосунку до WTV & TS, а *організація в цьому значенні слова*, як ми розуміємо, є типічно представлена в возі в обговорюваному уривку. Друге визначення виражає значення, в якому ми постійно вживали слово організація у виясненні возу й доводить, наскільки невідповідним є зауваження Ф.Г. МакГі, коли він говорить, що якщо Товариство було визначене через *огняний віз*, то Ілля та Єлисей повинні бути в возі аж до їхнього розлучення. Весь люд Правди ніколи не був, і не міг бути з організаційної точки зору в Раді, а цей факт спростовує його закид; навіть, якби визнати, що тут потрібно було застосувати перше визначення слова, його критика була б ще помилковою, тому що Товариство, як акціонери, складалось лише з однієї десятої посвяченого Люду Господнього; тому дев'ять десятих з класу Іллі та Єлисея були б виключені з символічного возу. Крім того, оскільки таке визначення возу містить думку контролю, то ми бачимо, що вони в загальному не були в «возі», бо вони цього не контролювали.

(44) Становище Й.Ф. Рутерфорда на цьому пункті більш логічне, ніж Ф.Г. МакГі, бо він властиво визнає, що Товариство є возом; Це визначення приятелі з Товариства (відкидаючи їх перше визначення, тобто VII том) запозичили від автора, який їм якнайциріше дає дозвіл на його застосування! Але ми

повинні обмежитися другим вживанням слова, бо це не є правдою, що Товариство в значенні акціонерів є в заворушенні і занурило саму Церкву в заворушення, ділячи її таким чином. Те, що воно було в заворушенні і занурило в нього Церкву, є правдою про Товариство з точки зору другого визначення. Але, ані з точки зору першого, ані другого визначення не є відповідним напаминання Й.Ф. Рутерфордом приятелів, щоб вони входили до возу, Товариства, як засобу підняття до неба; бо ані через вступ до Ради Директорів, ані через входження до громади акціонерів (що може бути вчинене тільки за гроші!) ніхто не був би в стані піднятися до неба! Потрібно зауважити, що перед тим, як автор представив своє визначення возу, приятелі з Товариства, як навчали їхні вожді, проголошували, що сьомий том був возом, в якому можна було піднятися до неба, що становить неправильний погляд про антитипічний віз і, будучи неправдоподібним, він повинен бути відкинений.

(45) Ф. Г. МакГі та Й. Ф. Рутерфорд закидають автору, що він не погоджується з «тим Рабом», який вчив, що антитипічний Ілля зійде до неба в антитипічному возі; але вони це чинять згідно з часто застосовуваним звичаєм, роблячи односторонній натиск на один вислів брата Рассела, легковажаючи інші. Бо хоча «той Раб» і говорив в деяких місцях, що Ілля зійшов до неба в возі, то, однак, він також говорив, що Ілля не зійшов до неба в возі. Наприклад, в Z 1904, 254, 1 кол, 1 абз., він представляє справу з натиском так: «Опис нам говорить, що Ілля і Єлисей були розділені через огняні вози [по-гебрайськи в однині, віз], але, що Ілля був взятий до неба *не в них* [в ньому], а *в вихрі*». Заслуговує уваги те, що Біблія взагалі нічого не говорить про Іллю, сідаючого до

возу, але містить думку, що швидкість возу зробила б це неможливим.

(46) Як ми повинні трактувати ці мнимі суперечні вислови брата Рассела? Відповідаємо, що виконання мусить розв'язати питання, а факти виконання (які будуть подані далі) доводять, що тільки вищезацитована думка «того Раба» правильна, а не якась інша, на якій наголошують Й.Ф. Рутерфорд та Ф.Г. МакГі, останній з широким застосуванням великих літер та курсиву.

(47) Якби вони та їхні товариші здобували докладну інформацію з праць «того Раба», а будучи поінформовані, наголошували на обидва його освідчення, то це було б краще для них самих і для братів. Особливо в цьому випадку, як і в інших, вони осуджували нас у відкиданні наук «того Раба», однак виявиться, що ми цього не зробили. Тому ми цілком впевнені в тому, що перебуємо в гармонії з «тим Рабом», коли кажемо, що Ілля не зійшов в возі до неба. Віз був вжитий для розлучення і тільки для розлучення. Тип і антитип вказують на те, що таке сходження було б неможливе, а тип не лише не згадує, але й не дає зрозуміти, а навіть не підтримує такої їзди, але скоріше означає, що вознесення було незалежним від возу — сталося у вихрі після того, як проїхав віз.

ТР '61, № 197, стор. 76-81
 ТР '61, № 198, стор. 103-105
 ТР '61, № 199, стор. 135-138
 ТР '62, № 200, стор. 15-16

(Продовження в наступному номері)

*
 * *

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

Редактор:

Bernard Hedman,
 Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:

Piotr Woźnicki

Адреса для переписки:

79071 м. Львів
 3-Скнилівський провулок 9